

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**de Minister van Buitenlandse Zaken,
appellant,**

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/40107 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 februari 2007
in het geding tussen:**

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 augustus 2005 heeft appellant (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 4 augustus 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 februari 2007, verzonden op 15 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 28 maart 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De minister klaagt dat de rechtbank, door te overwegen dat aan de vreemdeling, door middel van een hoorzitting, de gelegenheid geboden had moeten worden om nieuwe feiten en omstandigheden aan te voeren en toe te lichten, omdat de minister bij de toezending van het complete dossier aan de gemachtigde van de vreemdeling hem daarbij geen termijn heeft gesteld voor het indienen van (meer) aanvullende gronden van bezwaar, heeft miskend dat het door appellant gemaakte bezwaar, gegeven de inhoud en de strekking daarvan, kennelijk ongegrond was.

2.2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 31 oktober 2003 in zaak no. 200305039/1, JV 2003/562), vormt het horen een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure en kan daarvan slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) worden afgezien, indien er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit.

2.2.2. Het is aan de vreemdeling om al datgene wat hij van belang acht voor zijn aanvraag naar voren te brengen. Dit wordt niet anders wanneer de minister aan de gemachtigde van de vreemdeling geen termijn stelt voor het indienen van (meer) aanvullende gronden van bezwaar. De vreemdeling heeft niet gereageerd op het desgevraagd aan hem toegezonden complete dossier en ook overigens in bezwaar geen nieuwe gezichtspunten naar voren

gebracht. De minister heeft mogen oordelen dat uit de inhoud van het bezwaarschrift en de aanvullingen daarop, beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door de vreemdeling is aangevoerd en met de motivering van het primaire besluit, reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de vreemdeling ongegrond zijn, terwijl er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie.

De rechtbank heeft dit niet onderkend en derhalve ten onrechte overwogen dat de minister door de vreemdeling niet te horen in strijd met artikel 7:2, eerste lid, van de Awb heeft gehandeld. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 4 augustus 2006 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

In beroep is aangevoerd dat de minister ten onrechte niet tot de conclusie is gekomen dat Nederland het meest aangewezen land is voor het ondergaan van de noodzakelijke medische behandeling.

Ingevolge artikel 3.46, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, onder een beperking, verband houdend met het ondergaan van medische behandeling, worden verleend, indien Nederland naar het oordeel van de minister het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling en de financiering van die medische behandeling naar het oordeel van de minister deugdelijk is geregeld.

Door de vreemdeling zijn geen stukken overgelegd waaruit blijkt dat medische behandeling noodzakelijk is.

De minister heeft zich daarom op goede gronden op het standpunt gesteld dat niet is voldaan aan de in artikel 3.46, eerste lid, van het Vb 2000 gestelde voorwaarden. De Afdeling zal het door de vreemdeling tegen het besluit van 4 augustus 2006 ingestelde beroep alsnog ongegrond verklaren.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 februari 2007 in zaak no. AWB 06/40107;
- III. verklaart het bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, mr. D. Roemers en mr. P.A. Offers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

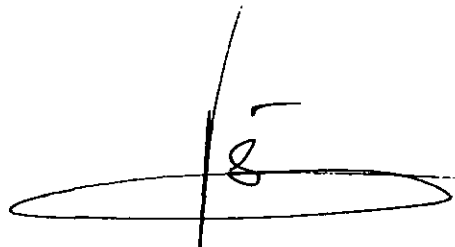
w.g. Claessens
Voorzitter

w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 augustus 2007

91-540.
Verzonden: 15 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/40107

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 14 februari 2007

inzake

geboren op
van Turkse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. P.R. Klaver,

tegen

de Minister van Buitenlandse Zaken,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. D.B. Deckers.

Procesverloop

Bij besluit van 16 augustus 2005 heeft verweerder de aanvraag van eiser om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), met als doel: voor het ondergaan van een medische behandeling afgewezen.

Bij besluit van 4 augustus 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiser hiertegen ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld. De zaak is behandeld op de zitting van 18 januari 2007, waar eiser noch zijn gemachtigde zijn verschenen. Verweerder is eveneens verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 4 augustus 2006 in rechte stand kan houden.
2. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit – kort gezegd – op het standpunt dat eiser niet heeft aangetoond dat Nederland het meest aangewezen land is voor de medische behandeling die hij beoogt. Ook heeft eiser niet aangetoond dat de financiering van de medische behandeling deugdelijk is geregeld, aldus verweerder.
3. Eiser stelt zich daarentegen op het standpunt dat medische behandeling in Nederland noodzakelijk is, aangezien hij geen adequate behandeling in Turkije kan verkrijgen. Volgens

AWB 06/40107

2

eiser zal geen behandeling leiden tot een acute medische noodsituatie. Verder meent eiser dat ten onrechte geen hoorzitting heeft plaatsgevonden.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Ingevolge artikel 7:2 van de Awb stelt een bestuursorgaan, voordat het op bezwaar beslist, belanghebbenden in de gelegenheid te worden gehoord.

6. Verweerder heeft in het bestreden besluit overwogen dat het bezwaarschrift kennelijk ongegrond is en dat op grond van artikel 7:3, onder b, van de Awb is afgezien van het horen van eiser.

7. De rechtbank stelt voorop dat de hoorplicht als genoemd in artikel 7:2 van de Awb een essentieel onderdeel vormt van de bezwaarschriftprocedure. Ingevolge artikel 7:2, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) stelt het bestuursorgaan, voordat het op het bezwaar beslist, belanghebbenden in de gelegenheid te worden gehoord. Van het horen van belanghebbenden kan evenwel worden afgezien in de situaties als genoemd in artikel 7:3 van de Awb. Uit de Memorie van Toelichting bij artikel 7:3 van de Awb volgt dat er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar als genoemd in artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb, wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. De inhoud van het bezwaarschrift moet daartoe worden beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door eiser is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing.

8. De rechtbank is van oordeel dat eiser gehoord hadden moeten worden en heeft daarbij het volgende van doorslaggevend belang geacht. De gemachtigde van eiser heeft bij brief van 12 september 2005 bezwaar gemaakt tegen het primaire besluit van verweerder van 16 augustus 2005 en verzocht om hem een nadere termijn te verlenen voor indiening van aanvullende gronden. Bij brief van 19 september 2005 heeft verweerder de ontvangst van dit bezwaarschrift bevestigd. Daarbij heeft verweerder medegedeeld aan eiser dat het bezwaarschrift niet de gronden bevat waarop het berust en derhalve niet voldoet aan de vereisten overeenkomstig artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb. Ingevolge artikel 6:6 van de Awb levert dit een verzuim op dat tot niet-ontvankelijkheid leidt. Verweerder heeft eiser daarop in de gelegenheid gesteld dit verzuim binnen twee weken te herstellen. De gemachtigde van eiser heeft bij brief van 30 september 2005 aanvullende gronden ingediend. Echter, de gemachtigde heeft daarbij verzocht om hem het complete dossier te doen toekomen, opdat hij de rechtspositie van eiser kan inschatten, waarna meer aanvullende gronden van bezwaar kunnen worden ingediend. Tevens heeft de gemachtigde van eiser hierbij verzocht in deze een hoorzitting te gelasten. Op 20 april 2006 heeft de gemachtigde van eiser nogmaals schriftelijk aan verweerder verzocht om hem het complete dossier op te sturen met daarbij een termijn voor indiening van meer aanvullende gronden van bezwaar na ontvangst van het dossier. Bij brief van 26 juni 2006 heeft verweerder de door de gemachtigde van eiser gevraagde stukken doen toekomen. Daarbij heeft verweerder evenwel geen termijn gesteld voor het indienen van (meer) aanvullende gronden van bezwaar. In dit licht bezien is de rechtbank van oordeel dat een hoorzitting het geëigende middel was geweest om eiser in het kader van de bezwaarschriftprocedure in de gelegenheid te stellen de nieuwe feiten en omstandigheden aan te voeren en nader toe te lichten. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de artikelen 7:2 en 7:3 van de Awb (TK 1988-1989, 21 221, nr. 3, p. 144-148) de hoorplicht een essentieel onderdeel vormt van de bezwaarschriftprocedure. Naar het oordeel van de

AWB 06/40107

3

rechtbank heeft verweerder in het onderhavige geval derhalve ten onrechte het bezwaar als kennelijk ongegrond afgedaan en van het horen van eiser afgezien.

9. Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat het bestreden besluit dient te worden vernietigd wegens strijd met de artikelen 7:2, eerste lid, en 7:3, onder b, van de Awb, zulks onder grondverklaring van het beroep.

10. Hetgeen meer of overigens is aangevoerd heeft dan ook geen bespreking meer.

11. Nu het beroep gegrond wordt verklaard, acht de rechtbank termen aanwezig verweerder te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 322,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:

- 1 punt voor het indienen van een (aanvullend) beroepschrift;
- waarde per punt € 322,00;
- wegingsfactor 1,0.

12. Aangezien ten behoeve van eiser geen toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan eiser.

13. Tevens zal de rechtbank bepalen dat verweerder het door eiser gestorte griffierecht ten bedrage van € 141,00 dient te vergoeden.

14. Mitsdien wordt beslist als volgt.

AWB 06/40107

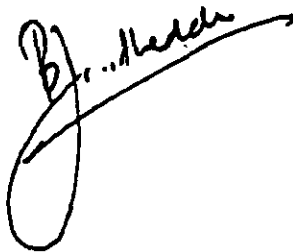
4

Beslissing

De rechtbank,

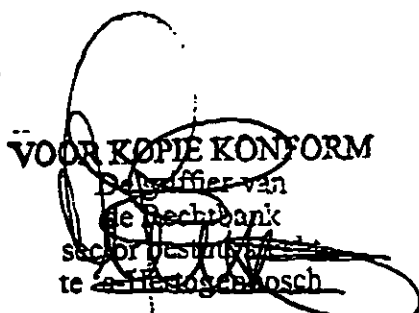
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten vastgesteld op € 322,00, te vergoeden door de Staat der Nederlanden en te voldoen aan eiser;
- gelast de Staat der Nederlanden eiser het door hem gestorte griffierecht, ten bedrage van € 141,00, te vergoeden.

Aldus gedaan door mr. W.P.C.G. Derksen als rechter en uitgesproken in het openbaar in tegenwoordigheid van mr. B.J. Groothedde als griffier op 14 februari 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
Griffier van
de rechtbank
sectie bestuursrecht
te Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 15 FEB. 2007

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
15 MRT 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
 de Minister van Buitenlandse Zaken
 te Den Haag
 appelliant
 gemachtigde: mevrouw mr. I.J.A. Klep
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
 zitting houdende te 's-Hertogenbosch
 van 14 februari 2007
 met kenmerk 06/40107

Inzake:
 met IND-kenmerk 0501.13.0207
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mr. P.R. Klaver
 advocaat te Bergen op Zoom

Procesvertegenwoordiging
 's-Hertogenbosch
 Magistratenlaan 222
 5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
 5201 AC 's-Hertogenbosch

mr. M.M.J. Pieters
 073 888 3017

1 Inleiding

De Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de Minister) komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te 's-Hertogenbosch, van 14 februari 2007, verzonden op 15 februari 2007, met kenmerk Awb 06/40107 (*productie*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 4 augustus 2006 gegrond heeft verklaard, het besluit heeft vernietigd, heeft bepaald dat de Minister een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen, de Minister heeft veroordeeld in de proceskosten en de Staat der Nederlanden heeft gelast het door verweerder gestorte griffierecht te vergoeden.

2 Achtergronden

Op 10 januari 2005 heeft verweerder bij de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging te Istanbul (Turkije) een aanvraag ingediend om de verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv). Bij besluit van 16 augustus 2005 is deze aanvraag afgewezen. Bij besluit van 4 augustus 2006 is het tegen dit besluit gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is bij thans bestreden uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te 's-Hertogenbosch, gegrond verklaard.

3 Grief

3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in de hierna cursief en vet weergegeven gedeelten van rechtsoverweging 8 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is van oordeel dat eiser gehoord hadden (doorhaling daz) moeten worden en heeft daarbij het volgende van doorslaggevend belang geacht. De gemachtigde van eiser heeft bij brief van 12 september 2005 bezwaar gemaakt tegen het primaire besluit van verweerder van 16 augustus 2005 en verzocht om hem een nadere termijn te verlenen voor indiening van aanvullende gronden. Bij brief van 19 september 2005 heeft verweerder de ontvangst van dit bezwaarschrift bevestigd. Daarbij heeft verweerder medegedeeld aan eiser dat het bezwaarschrift niet de gronden bevat waarop het berust en derhalve niet voldoet aan de vereisten overeenkomstig artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb. Ingevolge artikel 6:6 van de Awb levert dit een verzuim op dat tot niet-onvankelijkheid leidt. Verweerder heeft eiser daarop in de gelegenheid gesteld dit verzuim binnen twee weken te herstellen. De gemachtigde van eiser heeft bij brief van 30 september 2005 aanvullende gronden ingediend. Echter, de gemachtigde heeft daarbij verzocht om hem het complete dossier te doen toekomen, opdat hij de rechtspositie van eiser kan inschatten, waarna meer aanvullende gronden van bezwaar kunnen worden ingediend. Tevens heeft de gemachtigde van eiser hierbij verzocht in deze een hoorzitting te gelasten. Op 20 april 2006 heeft de gemachtigde van eiser nogmaals schriftelijk aan verweerder verzocht om hem het complete dossier op te sturen met daarbij een termijn voor indiening van meer aanvullende gronden van bezwaar na ontvangst van het dossier. Bij brief van 26 juni 2006 heeft verweerder de door de gemachtigde van eiser gevraagde stukken doen toekomen. Daarbij heeft verweerder evenwel geen termijn gesteld voor het indienen van (meer) aanvullende gronden van bezwaar. In dit licht bezien is de rechtbank van oordeel dat een hoorzitting

het gezegende middel was geweest om eiser in het kader van de bezwaarschriftprocedure in de gelegenheid te stellen de nieuwe feiten en omstandigheden aan te voeren en nader toe te lichten. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de artikelen 7:2 en 7:3 van de Awb (TK 1988-1989, 21 221, nr. 3, p. 144-148) de hoorplicht een essentieel onderdeel vormt van de bezwaarschriftprocedure. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het onderhavige geval derhalve ten onrechte het bezwaar als kennelijk ongegrond afgedaan en van het horen van eiser afgezien."

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 9., 10., 11., 12. en 13. van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

- 4.1. Zoals (ook) de rechtbank in rechtsoverweging 7 van de bestreden uitspraak heeft overwogen kan van horen van belanghebbenden worden afgezien in de situaties als genoemd in artikel 7:3 Awb. In het geval uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie, is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar als bedoeld in artikel 7:3, aanhef en onder b, Awb. De inhoud van het bezwaarschrift moet daartoe worden beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door de indiener is aangevoerd en met de motivering van het primaire besluit.
- 4.2. Na kennis te hebben genomen van de inhoud van het aanvullend bezwaarschrift van 30 september 2005 heeft de Minister, mede gelet op hetgeen door verweerder in eerste instantie is aangevoerd en de motivering van het primaire besluit, geoordeeld dat er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar.
- 4.3. De rechtbank heeft in de thans bestreden uitspraak niet overwogen dat de Minister op grond van de inhoud van het bezwaarschrift, beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door verweerder is aangevoerd en met de motivering van het primaire besluit, niet tot het oordeel is kunnen komen dat er sprake was van een kennelijk ongegrond bezwaar.
- 4.4. De rechtbank heeft slechts overwogen dat middels een hoorzitting aan verweerder de gelegenheid geboden had moeten worden om "de nieuwe feiten en omstandigheden aan te voeren en nader toe te lichten", hetgeen volgens haar aangewezen was – zo begrijpt de Minister de rechtsoverweging – omdat de Minister bij de toezending van het complete dossier aan de gemachtigde van verweerder geen termijn had gesteld voor het indienen van (meer) aanvullende gronden van bezwaar.
- 4.5. Door aldus te overwegen heeft de rechtbank miskend dat het aan de vreemdeling is om al dargene aan te voeren wat hij van belang acht in het kader van zijn aanvraag en zijn bezwaar tegen het afwijzend besluit. Naar aanleiding van al hetgeen door verweerder naar aanleiding van het hem op 19 augustus 2005 toegezonden primaire besluit aan de Minister bij wijze van bezwaar tot 4 augustus 2006 naar voren heeft gebracht en/of overgelegd, heeft de Minister aanstonds kunnen concluderen dat dit

ongegrond was.

- 4.6. Verweerder had in de gronden van zijn bezwaar van 30 september 2005 aangekondigd dat hij nadere gegevens zou overleggen: "Betrokkene zal medische gegevens in het geding brengen en gegevens terzake een eventuele financiering voor medische behandeling." Op 20 april 2006 heeft de gemachtigde van verweerder aan de Minister bericht dat hij hoopte nog nadere medische stukken te mogen ontvangen. Op 4 mei 2006 heeft de Minister een gehandicaptenpas van verweerder ontvangen en een brief van 12 juni 1987 van zijn (toenmalige) behandelend psychiater. Beide documenten waren al in het bezit van de Minister gesteld vóórdat het primaire besluit was genomen.
- 4.7. De rechtbank heeft in dit licht ten onrechte overwogen dat verweerder in de gelegenheid had moeten worden gesteld om tijdens een hoorzitting "de nieuwe feiten en omstandigheden aan te voeren en toe te lichten.". De rechtbank heeft hierdoor miskend dat de Minister de beslissing om van horen af te zien dient te nemen op grond van hetgeen in het bezwaarschrift is gesteld, ook al is niet op voorhand uit te sluiten dat de vreemdeling tijdens een hoorzitting nieuwe gezichtspunten te berde brengt die tot gegrondverklaring van het bezwaar zouden hebben geleid.

Zie: AbRS, 7 september 2005, nr. 200505211/1, JV 2005/405, r.o. 2.2.

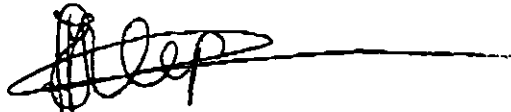
Naar aanleiding van de ontvangst van het door verweerder tegen het besluit van 16 augustus 2005 gemaakte bezwaar is een termijn gesteld van twee weken voor het indienen van de gronden van bezwaar. In het geval verweerder zijn nadere gronden niet binnen deze termijn zou hebben ingediend, had dit niet-ontvankelijkheid van het bezwaar ten gevolge gehad. Omdat naderhand de kwestie van een al dan niet ontvankelijk bezwaar niet meer speelde, bestond er voor de Minister geen aanleiding om bij de toezending van het complete dossier op 26 juni 2006 andermaal een dergelijke (beperkte) termijn te stellen voor het indienen van nadere gronden. De facto heeft verweerder meer dan vijf weken de gelegenheid gehad om naar aanleiding van het aan zijn gemachtigde toegezonden complete dossier nadere gronden van bezwaar ingediend. Van deze gelegenheid heeft hij geen gebruik gemaakt.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 4 augustus 2006 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 15 maart 2007

Gemachtigde

*Mevrouw mr. I.J.A. Klep, senior procesvertegenwoordiger
Ministerie van Justitie
Immigrante- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Bosch
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 - 888 3021
telefax 073 - 888 30 87*